

Arrestnummer c/ 1532 / 2015
Repertoriumnummer 2015 / 4763
Datum van uitspraak 2 december 2015
Rolnummer 2014/CO/450
Notienummer parket-generaal 2014/PGA/1892 2014/VJ11/493

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

twaalvende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000326119-0001-0019-01-01-1

2014/PGA/1892 – 2014/VJ11/493

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

2104

geboren te
en wonende te

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Gerald Kindermans, advocaat bij de
balie van Tongeren

1. Ten laste gelegde feiten

Te op hierna vermelde data:

Op het perceel gelegen te

gekadastreerd als

eigendom van , ingevolge akte verleden door notaris te d.d.
09.12.2008

de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99,
par. 1, 146,1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke
Ordering dd. 18 mei 1999:

A.

PAGE 01-00000326119-0002-0019-01-01-4

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie),

namelijk van 9 december 2008 tot 31 mei 2013:

een weekendwoning te hebben in stand gehouden.

B.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

namelijk tussen 9 december 2008 en 12 maart 2011, in meerdere malen op niet nader te bepalen data:

verbouwings- en uitbreidingswerken aan de vakantiewoning, namelijk het oprichten van nieuwe buitenmuren, het wijzigen van de gevel door het dichtmetselen van sommige ramen en het vergroten van andere ramen, het gieten van nieuwe funderingen aan de achtergevel, in het verlengde van de aanbouw.

C.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed,

waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt),

namelijk van 9 december 2008 tot 31 mei 2013:

de gewijzigde hoofdfunctie van het gebouw, noodzakelijk voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen naar vakantieverblijf te hebben in stand gehouden.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op
24.12.2013.

Ref: _____

Bedrag: 104,63 euro.

De Hypotheekbewaarder, (Get.) _____

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 11 april 2014 door de beklaagde tegen alle schikkingen
- op 11 april 2014 door het Openbaar Ministerie tegen alle schikkingen, uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen op 1 april 2014 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, kamer 11, waarbij beslist werd:

Verklaart beklaagde _____ schuldig aan de tenlasteleggingen A, B en C zoals omschreven in de dagvaarding en veroordeelt hem voor de vermengde feiten tot een geldboete van 150,00 euro verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 900,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 45 dagen.

Verplicht beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

┌ PAGE 01-00000326119-0004-0019-01-01-4 ─┐

Legt aan beklagde een vergoeding op van 51,20 euro.

Willigt de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in en verplicht beklagde tot de afbraak en het verwijderen van het weekendhuis gelegen te inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terreinen dit binnen een termijn van 12 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging.

Machtigt de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregel in de plaats van de veroordeelde en op zijn kosten indien hij zou nalaten zelf tot herstel over te gaan na het verstrijken van de hersteltermijn.

Zegt voor recht dat er geen aanleiding bestaat tot het opleggen van een dwangsomtermijn in zin van artikel 1358 bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklagde bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

Verwijst de beklagde tot de kosten van huidige strafvordering, deze tot op heden berekend op 152,88 euro.

Houdt, conform artikel 4 VT. Sv., de overige burgerlijke belangen aan

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 7 oktober 2015.

Het hof heeft hierbij gehoord:

PAGE 01-00000326119-0005-0019-01-01-4

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusie en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

De hogere beroepen, regelmatig naar vorm en termijn, zijn ontvankelijk.

4.2. Motivering ten gronde

4.2.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten sub A. en B. bewezen gebleven en is zijn schuld aan de feiten sub C. niet bewezen.

De constructie is gelegen in bosgebied conform het gewestplan goedgekeurd bij KB van 3 april 1979 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad d.d. 23 mei 1979, (in werking getreden op de 15de dag na deze publicatie, zijnde 7 juni 1979), zijnde een kwetsbaar gebied. De oprichting en de instandhouding van een constructie zonder vergunning is nog steeds strafbaar in een kwetsbaar gebied.

Beklaagde heeft dit onroerend goed aangekocht bij notariële akte verleden door notaris te op 9 december 2008. De notariële akte vermeldt uitdrukkelijk dat voor het vakantieverblijf geen stedenbouwkundige vergunning is uitgereikt en ook geen stedenbouwkundige vergunning kan bekomen worden.

De eerste vaststellingen met betrekking tot deze constructie dateerden van 19 juni 2006.

2. Beklaagde houdt in zijn beroepsconclusie voor dat de geïmagineerde constructie (de vakantiewoning) geniet van het vermoeden van vergunning, zoals bepaald in art. 4.2.14. VCRO.

Beklaagde maakt niet aannemelijk dat de constructie is opgericht voor de inwerkingtreding van de stedenbouwwet van 22 april 1962 zodat beklaagde zich niet kan beroepen op het onweerlegbaar vermoeden van vergunning zoals bepaald in art. 4.2.14.§1 VCRO.

Op basis van de door de beklaagde voorgelegde stukken, in het bijzonder de uittreksels uit de kadastrale schets van de gemeente [redacted] (schetsjaar 1970, stuk 4 bundel beklaagde) en het bewijs van datum van de aansluiting van de elektriciteit (zie mail van 24 mei 2012 van Infrac, stuk 3 bundel beklaagde) houdt beklaagde voor dat de constructie zoals ze er stond voor de verbouwwerken (die werden vastgesteld in het proces-verbaal van 11 maart 2011) werd opgericht vóór de inwerkingtreding van het eerste gewestplan [redacted], goedgekeurd bij KB van 3 april 1979 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad d.d. 23 mei 1979, in werking getreden op de 15de dag na deze publicatie, zijnde 7 juni 1979).

Art. 4.2.14.§2 VCRO bepaalt dat bestaande constructies waarvan door enig in rechte toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, voor de toepassing van de VCRO geacht worden te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of het plaatsen van de constructie.

Het vermoeden van vergunning overeenkomstig art. 4.2.14. VCRO betreft een regel met een materieelrechtelijke draagwijdte, die zowel de overheid als de rechter bindt.

Het vergund karakter van bovenstaande constructies wordt niet overeenkomstig art. 4.2.14.§2 VCRO tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet-anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van 5 jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

Mede gelet op de beslissing van de deputatie van 3 april 2015 volstaat het niet enkel te verwijzen naar de kadastrale legger van [redacted] (met enkel de vermelding van de intekening van de grondoppervlakte) en de aansluiting op het elektriciteitsnet om te besluiten dat de constructie, voor de aanvang van de werken door beklaagde, geacht werd vergund te zijn.

Ingevolge vergelijking van de afmetingen van de constructie op de kadastrale leggers van 1969 en 1986 heeft de deputatie vastgesteld na inzage van alle kadastrale leggers (niet enkel die van 1970) dat de afmetingen en vorm van de constructie verschillen zodat hieruit kan afgeleid worden dat de constructie op de kadastrale legger van 1970 niet overeenstemt met deze van 1986. Immers, beklagde erkent dat er bij vergelijking van de kadastrale leggers van 1969 en 1986 er aanpassingen aan de vakantiewoning zijn gebeurd (in de achtergevel is een uitbouw gemaakt (zie besluiten p. 27 en het plan van de raadgevende architect stuk).

Het huidig volume stemt derhalve niet overeen met het oorspronkelijk gebouwde volume. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de heropbouw van de constructie zoals vermeld op de kadastrale legger van 1986 is uitgevoerd voor de inwerkingtreding van het gewestplan (zijnde 7 juni 1979).

Geen bijkomende kadastrale legger noch foto's van de constructie noch facturen of een overeenkomst worden bijgebracht waaruit kan afgeleid worden dat deze verschillen in afmetingen en vorm aan de oorspronkelijke constructie (vgl tussen kadastrale legger van 1969 en 1986) zijn uitgevoerd ingevolge werken die dateren van voor de inwerkingtreding van het gewestplan, dus voor 7 juni 1979.

Het gegeven dat beklagde en zijn architect beweren dat deze schetsen niet ter beschikking waren op het kadaster wordt niet aangetoond en is een loutere bewering die door geen enkel objectief gegeven wordt ondersteund. Er wordt immers geen brief van het kadaster bijgebracht waaruit dit zou blijken.

De elektriciteitsaansluiting in 1965 toont weliswaar aan dat er een constructie stond maar toont niet aan dat het oorspronkelijke volume van de constructie overeenstemt met het huidige volume voor de aanvang van de verbouwingswerken.

De bewering dat aan de hand van de aard van de gebruikte materialen bij het bouwen/herbouwen van de constructie kan afgeleid worden dat deze werken werden uitgevoerd in de jaren 60 en begin de jaren 70, is een loutere bewering die door geen enkel objectief gegeven wordt ondersteund zoals onder meer een aankoopfactuur van de materialen.

Uit het feit dat de betonconstructie onaangetast zou zijn en er geen sporen van kap- en breekwerk te zien zijn, kan niet afgeleid worden dat de werken werden uitgevoerd voor de inwerkingtreding van het gewestplan. Ten onrechte leidt beklagde af uit de schets van zijn

raadgevende architect, dhr. | (stuk: bundel beklagde), dat er geen verschil is tussen de detailtekening van het kadaster van 1969 en later. Integendeel, de raadgevende architect erkent dat het volume gewijzigd werd (voor 1969 bedroeg de oppervlakte 91,20 m² en na 1969 116 m²). Bovendien is de cruciale vraag wanneer die volume-uitbreiding werd doorgevoerd. Zoals reeds hoger uiteengezet maakt beklagde niet aannemelijk dat dit gebeurde voor de inwerkingtreding van het gewestplan.

Ook de bijgebrachte onduidelijke luchtfoto van 1977 (stuk 9.8 van de bundel door beklagde neergelegd bij de Raad van Vergunningsbetwistingen) toont niet aan dat de uitbreiding van de constructie zoals ze er stond voor de aanvang van de werken vastgesteld op 11 maart 2011, werd doorgevoerd voor de inwerkingtreding van het gewestplan. Ook de summiere verklaring van 9 maart 2015 van dhr. Cremers, die ter plaatse is komen kijken, dat hij in opdracht van de vorige eigenaar in 1977 verbouwingen heeft uitgevoerd en de constructie ongewijzigd is, acht het hof onvoldoende als bewijselement gezien er geen facturen noch een overeenkomst worden bijgebracht die deze verklaring staven. Het hof acht het, gezien de hogervermelde objectieve gegevens, dan ook niet opportuun om een getuigenverhoor en/of een plaatsbezoek te bevelen.

Beklagde beroept zich dan ook ten onrechte op het weerlegbaar vermoeden van vergunning zoals bepaald in art. 4.2.14.§2 VCRO.

De feiten sub A. (instandhouding van een niet vergunde constructie in kwetsbaar gebied) zijn derhalve bewezen.

3. De feiten sub B. hebben betrekking op de door beklagde uitgevoerde werken aan de constructie.

Op 11 maart 2011 werd er een stakingsbevel betekend aan beklagde wegens het uitvoeren van volgende werken aan dit huis zonder te beschikken over een vergunning:

- nieuwe buitenmuren met isolatie,
- nieuwe dakpannen en nieuwe dakoversteek,
- gevelwijzigingen door het dicht metselen van sommige raamopeningen en het vergroten van andere,
- achtergevel nieuwe fundering in het verlengde van de aanbouw,
- woning is onbewoonbaar: keuken is ontmanteld en plafonds zijn afgebroken.

Gelet op de aard van deze uitgevoerde werken en het feit dat er gevelwijzigingen zijn aangebracht (verwijderen dan wel vergroten van raamopeningen (zie gevoegde foto's van de stedenbouwkundige inspecteur aan het proces-verbaal van 11 maart 2011)) zijn deze werken geen onderhouds- en instandhoudingswerken maar vergunningsplichtige werken. Zelfs in de hypothese dat een constructie geacht wordt vergund te zijn op basis van het vermoeden van vergunning, blijft de verplichting bestaan om een stedenbouwkundige vergunning aan te vragen wanneer de constructie herbouwd wordt (niet in geval van onderhouds- en instandhoudingswerken). Beklaagde heeft geen vergunning aangevraagd maar achteraf wel een regularisatievergunning ingediend, doch deze werd geweigerd door de deputatie op 3 april 2015, waartegen beklagde beroep aantekende bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Deze procedure is nog hangende.

De feiten sub B. zijn derhalve eveneens bewezen.

4. De feiten sub C. hebben betrekking op de functiewijziging van het gebouw nl. de exploitatie van het toezicht op de bossen naar de vakantiewoning. De vergunningsplicht voor wijziging van het gebruik is pas ingevoerd ingevolge het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000. Vermits aan de hand van de gegevens is aangetoond dat reeds de vroegere eigenaars de constructie als vakantiewoning gebruikten, en de functiewijziging derhalve dateert van voor de strafbaarstelling, wordt beklagde vrijgesproken voor de feiten sub C.

5. De verschillende misdrijven sub A. en B. zoals aangenomen en bewezen bevonden in hoofde van de beklagde zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon en de ingesteldheid van de beklagde,
- zijn blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van weinig respect voor de regels van ruimtelijke ordening en dit in een bosgebied, zijnde een kwetsbaar gebied.

Aan de beklagde wordt uit hoofde van de voormelde bewezen feiten sub A. en B. een geldboete van 150 euro, met 50 opdecimen te verhogen en alzo gebracht op 900 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand, opgelegd.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

De geldboete moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

4.2.2. Met betrekking tot de herstellvordering

Het hof is bevoegd kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre ze geënt is op de bewezen feiten sub A. en B. Gezien beklaagde is vrijgesproken voor de feiten sub C. is het hof niet bevoegd kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre ze geënt is op dit feit.

De constructie is gelegen in bosgebied, volgens het gewestplan | | , goedgekeurd bij KB van 3 april 1979, zijnde een kwetsbaar gebied.

Bij brief van 25 februari 2013 deelt de stedenbouwkundige inspecteur met positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid aan het Openbaar Ministerie zijn herstellvordering mede (stuk 72) en het volledig herstel in deze zaak houdt in:

“het afbreken en verwijderen van het weekendhuis, inclusief vloerplaat en fundamenteen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein”.

1. Het advies van de Hoge raad voor het Handhavingsbeleid

Het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid van 17 januari 2013 werd op grond van art. 6.1.41.56 “op straffe van onontvankelijkheid” toegevoegd aan de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur van 25 februari 2013 (stuk 72).

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is een adviesinstantie en kan de opportuniteit van de herstellvordering niet in vraag stellen. Het is niet aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid om te onderzoeken of de constructie in kwestie al dan niet van een vermoeden van vergunning kan genieten. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dient enkel advies uit te brengen over de herstellvordering en dient te onderzoeken aan de hand van de gegevens of er sprake is van een aantasting van de goede ruimtelijke ordening.

In deze zaak adviseert de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dat de herstellvordering de toets van de prioriteitenorde, zoals bepaald in art. 6.1.41.§1 VCRO, doorstaat na een gemotiveerde analyse van de gegevens die tot de herstellvordering leidt hierbij verwijzend naar de planologische context:

“De ruimtelijke kwaliteit staat in de weg dat deze constructie kan worden gedoogd vermits de beoogde bestemming niet kan worden gerealiseerd. Vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening is het immers ongewenst dat constructies waarvan de bestemming waarvoor ze zijn bedoeld nooit kunnen worden gerealiseerd, kunnen worden gedoogd.”

Ten onrechte houdt beklagde echter voor dat de planologische context op het ogenblik van de overtreding niet dezelfde was als op dit ogenblik. Het hof verwijst naar het proces-verbaal van 11 maart 2011 dat de niet vergunde (slechts deels) uitgevoerde werken aan het huis opsomt. Op dat ogenblik was en is de constructie nog steeds gelegen in bosgebied.

Om redenen zoals hoger uiteengezet beroept beklagde zich ten onrechte op het vermoeden van vergunning met betrekking tot de vroegere constructie zodat bij de beoordeling van de herstellvordering geen rekening dient gehouden te worden met de gewijzigde planologische context ingevolge de invoering van het gewestplan van kracht op 7 juni 1979.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid niet geantwoord heeft op de verjaringsproblematiek (art 6.1.41.§5 VCRO) zoals vermeld in de brief van 26 december 2012 van de raadsman van beklagde aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid stelt uitdrukkelijk dat het aan de hand van de foto's vaststaat dat aan het weekendhuis recente ingrijpende verbouwingswerken werden uitgevoerd (zie PV van 11 maart 2011) waardoor de werken werden stilgelegd zodat het wel degelijk is aangetoond dat de laatste 10 jaar werken werden uitgevoerd aan de constructie.

Het staat vast dat de gemeente in het kader van de ministeriële omzendbrief met betrekking tot de problematiek van de weekendhuisjes geen planologisch initiatief heeft genomen (zie brief stedenbouwkundige inspecteur van 25 februari 2012, stuk 72) zodat de planologische context ongewijzigd is gebleven.

2. De beoordeling van de wettelijkheid van de herstellvordering door de rechter

PAGE 01-00000326119-0012-0019-01-01-4

De rechter houdt toezicht op de correcte toepassing door de stedenbouwkundige inspecteur van deze decretale prioriteitenorde.

In casu is het door beklagde begane misdrijf een "ernstig" misdrijf in de zin van art. 6.41.§1.1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, met name het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande voor het gebied toegelaten bestemmingen voor zover daarvan niet is afgeweken. Dit impliceert dat als keuze van de herstelmaatregel ofwel het herstel in de oorspronkelijke toestand dan wel bouw- of aanpassingswerken kunnen worden opgelegd indien hierdoor kennelijk de plaatselijke ordening wordt hersteld. Het betalen van een meerwaarde komt dan ook niet aan de orde. De stedenbouwkundige inspecteur motiveert in zijn herstellvordering dat de wederrechtelijk opgerichte constructie niet aanvaard kan worden noch vergund worden *in bosgebied*. Het bosgebied is enkel maar bestemd voor de exploitatie van het bosbedrijf. De creatieve functie die gecreëerd wordt (vakantiehuis) op het perceel, is derhalve strijdig met bestemmingsvoorschriften die normaliter gelden in dit gebied. De constructie kan in geen geval gedoogd of vergund worden.

De omstandig gemotiveerde herstellvordering van 25 februari 2013 is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De herstellvordering strekt er in deze zaak toe de onrechtmatige toestand ingevolge de bewezen verklaarde misdrijven van instandhouding (feit A.) en oprichting (feit B.) in hoofde van beklagde te doen verdwijnen en is noodzakelijk om de gevolgen van deze misdrijven ongedaan te maken. De herstelmaatregel inzake stedenbouw heeft in deze zaak een burgerrechtelijk karakter daar het een bijzondere vorm van teruggave beoogt, zij het dat deze burgerlijke vordering door het Openbaar Ministerie wordt uitgeoefend in het algemeen belang.

De rechter is immers gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstellvorderende overheid, maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke

ordering of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagde uit het gevorderde herstel zou voortvloeien opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

Met betrekking tot de verwijzing naar de gemotiveerde nota van de toenmalige minister Van Mechelen van 27 juni 2002 betreffende de problematiek van de weekendzones, waarbij een stappenplan werd uitgeschreven voor de besturen om deze clusters weekendverblijven te regulariseren, stelt de stedenbouwkundige inspecteur in zijn brief van 25 februari 2013 dat in er geen planologisch initiatief is genomen (stuk 72). Dit verklaart wel waarom, nadat de stedenbouwkundige inspecteur op 21 juni 2006 een proces-verbaal opstelde betreffende deze constructie, er geen herstellvordering volgde teneinde zich te vergewissen van de eventuele planologische initiatieven. Het is wanneer dan in 2011 wederrechtelijke verbouwingswerken aan het huis zijn vastgesteld dat de stedenbouwkundige inspecteur, ingevolge het uitblijven van planologische initiatieven, zijn herstellvordering meedeelt aan het Openbaar Ministerie.

Tot op heden is er nog steeds geen wijziging gekomen in de planologische context. Het felt dat er zich in de onmiddellijke omgeving nog verschillende weekendhuizen bevinden, doet geen afbreuk aan de redelijkheid van de herstellvordering.

De gevorderde herstelmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

Dat beklaagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

Op grond van art. 149.51 DRO en art. 6.1.41.53 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur een dwangsom bepalen. De stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn herstellvordering een dwangsom van 125 euro per dag.

De termijn voor het herstel dient, gelet op de omvang van de werken, te worden bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklaagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

De herstellvordering dateert reeds van 25 februari 2013 en tot op heden is beklaagde niet vrijwillig overgegaan tot uitvoering van deze herstellvordering zodat het hof het opleggen van een dwangsom nuttig acht.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 van het Strafwetboek
- art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1°.a) en c), 146, 149.551 en 1/2, 150, 151, 151/1, 153, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°.a) en c), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.41.551 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950

6. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Het bestreden vonnis wijzigend;

Verklaart de beklaagde niet schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten sub C., spreekt hem hiervan vrij en ontslaat hem van de uit dien hoofde uitgesproken veroordelingen;

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten sub A. en B.;

Stelt vast dat deze verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden sub A. en B. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet;

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde feiten sub A. en B. zoals heromschreven tot een geldboete van HONDERDVIJFTIG EURO gebracht op NEGENHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van EEN MAAND;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op HONDERDVIJFTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Met betrekking tot de herstellvordering

PAGE 01-00000326119-0016-0019-01-01-4

Verklaart de herstellvordering gegrond geënt op de feiten sub A. en B.;

Beveelt beklagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

het afbreken en verwijderen van het weekendhuis, inclusief vloerplaat en fundamenteen, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein

binnen de termijn van TWAALF MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen 12 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklagde tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal

┌ PAGE 01-00000326119-0017-0019-01-01-4 ┐

begroot op 255,63 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten.

┌ PAGE 01-00000326119-0018-0019-01-01-4 ┐

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, twaalfde kamer, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

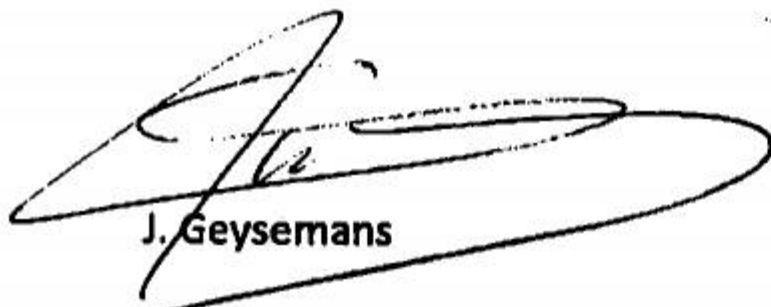
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 2 december 2015

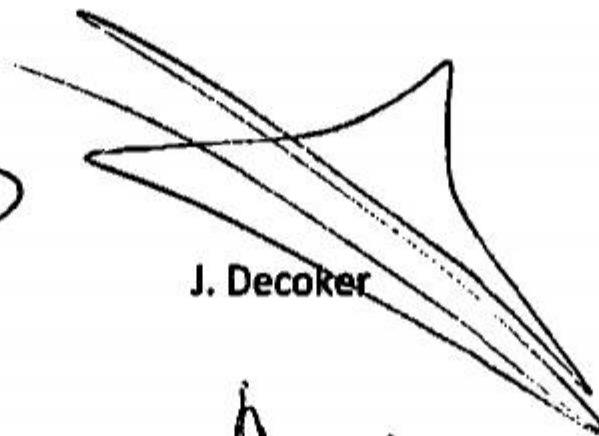
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van advocaat-generaal L. De Mot

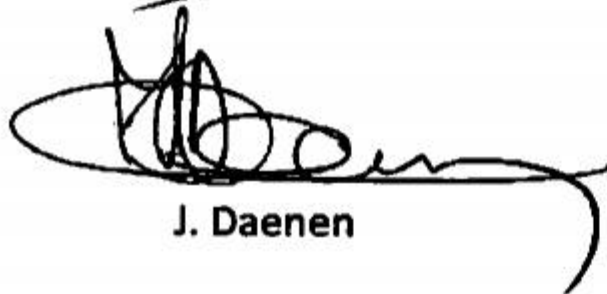
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

Eensluitend verklaarde kopie
Afgeleverd aan: Procureur-generaal

Rep. nr 2015/2675
Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest ingesteld.
Vrij van opstelrecht - art. 162,5° en 279,1° W.Reg.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van inwendige aard

Antwerpen, 21-12-2015

Chr. K. MOREL
griffier-hoofd van dienst